

De Achtste is uit de Zeven - Nummer Twee

Koninkrijken van de Bijbelse Profetie

Jeff Pippenger

2023-09-15

In het vorige artikel hebben wij vastgesteld dat de Millerieten Rome niet anders konden zien dan als heidens en pauselijk Rome, hoewel zij wel aandacht besteedden aan de onderscheidingen tussen die twee machten. Voor de Millerieten brachten de onderscheidingen tussen heidens en pauselijk Rome hen er niet toe te erkennen dat pauselijk Rome het vijfde koninkrijk was dat volgde op het vierde koninkrijk van heidens Rome. Na de teleurstelling in 1844 duidde Zuster White de drie machten van Openbaring twaalf en dertien aan als de draak in hoofdstuk twaalf, vervolgens het pausdom als het beest dat uit de zee opkwam in hoofdstuk dertien, waarna de Verenigde Staten volgden als het beest dat uit de aarde opkwam. Nadat het fundament was gelegd, ontsloot de Heer het licht over de drievoudige verbintenis van de draak, het beest en de valse profeet, die in hoofdstuk zestien van Openbaring de wereld naar Armageddon voert.

„De profetische lijn waarin deze symbolen worden aangetroffen, begint met Openbaring 12, met de draak die trachtte Christus bij Zijn geboorte te vernietigen. Van de draak wordt gezegd dat hij Satan is (Openbaring 12:9); hij was het die Herodes ertoe bewoog de Heiland ter dood te brengen. Maar het voornaamste werktuig van Satan in het voeren van oorlog tegen Christus en Zijn volk gedurende de eerste eeuwen van de christelijke jaartelling was het Romeinse Rijk, waarin het heidendom de overheersende godsdienst was. Zo is de draak, hoewel hij in de eerste plaats Satan voorstelt, in secundaire zin een symbool van het heidense Rome.”

“In hoofdstuk 13 (verzen 1–10) wordt een ander beest beschreven, ‘gelijk een luipaard’, aan hetwelk de draak ‘zijn kracht, en zijn troon, en grote macht’ gaf. Dit symbool stelt, zoals de meeste protestanten hebben geloofd, het pausdom voor, dat de macht en troon en het gezag opvolgde die eens door het oude Romeinse rijk werden bekleed. Van het luipaardachtige beest wordt verklaard: ‘Hem werd een mond gegeven om grote dingen en godslasteringen te spreken... En het opende zijn mond tot lastering tegen God, om Zijn naam te lasteren, en Zijn tabernakel, en hen die in de hemel wonen. En het werd hem gegeven oorlog te voeren tegen de heiligen, en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over alle geslachten, en talen, en natiën.’ Deze profetie, die vrijwel gelijklopend is aan de beschrijving van de kleine hoorn van Daniël 7, wijst onmiskenbaar op het pausdom.”

„Hem werd macht gegeven om tweeënveertig maanden voort te duren.” En, zegt de profeet: „Ik zag een van zijn koppen als tot de dood gewond.” En verder: „Indien iemand in gevangenschap voert, die zal zelf in gevangenschap gaan; indien iemand met het zwaard doodt, die moet zelf met het zwaard gedood worden.” De tweeënveertig maanden zijn dezelfde als de „tijd en tijden en een halve tijd”, drieënhalf jaar, of 1260 dagen, van Daniël 7—de tijd gedurende welke de pauselijke macht Gods volk zou onderdrukken. Deze periode begon, zoals in voorafgaande hoofdstukken is uiteengezet, met de opperheerschappij van het pausdom, in 538 n.Chr., en eindigde in 1798. In die tijd werd de paus door het Franse leger

gevangengenomen, ontving de pauselijke macht haar dodelijke wond, en werd de voorzegging vervuld: „Indien iemand in gevangenschap voert, die zal zelf in gevangenschap gaan.”

„Op dit punt wordt een ander symbool ingevoerd. De profeet zegt: ‘En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens, een lam gelijk.’ Vers 11. Zowel het voorkomen van dit beest als de wijze waarop het opkomt, duiden erop dat de natie die het vertegenwoordigt, verschilt van die welke onder de voorgaande symbolen werden voorgesteld. De grote koninkrijken die over de wereld hebben geheerst, werden aan de profeet Daniël voorgesteld als roofdieren, opkomend toen ‘de vier winden des hemels streden op de grote zee.’ Daniël 7:2. In Openbaring 17 verklaarde een engel dat wateren ‘volken, en scharen, en natiën, en tongen’ voorstellen. Openbaring 17:15. Winden zijn een symbool van strijd. De vier winden des hemels, die op de grote zee streden, beelden de verschrikkelijke taferelen van verovering en omwenteling uit waardoor koninkrijken tot macht zijn gekomen.

„Maar het beest met horens als van een lam werd gezien als komende ‘uit de aarde op’. In plaats van andere machten omver te werpen om zichzelf te vestigen, moet de aldus voorgestelde natie opkomen in een gebied dat voordien onbezet was en geleidelijk en vreedzaam opgroeien. Zij kon dus niet opkomen te midden van de dicht opeengepakte en strijdende nationaliteiten van de Oude Wereld—die woelige zee van ‘volken, en scharen, en natiën, en talen’. Zij moet op het Westelijk Halfrond worden gezocht.”

“Welke natie van de Nieuwe Wereld was in 1798 bezig op te komen tot macht, gaf de belofte van kracht en grootheid, en trok de aandacht van de wereld? De toepassing van het symbool laat geen twijfel toe. Eén natie, en slechts één, beantwoordt aan de kenmerken van deze profetie; zij wijst onmiskenbaar op de Verenigde Staten van Amerika. Keer op keer zijn de gedachte, ja bijna de exacte woorden, van de gewijde schrijver onbewust gebruikt door redenaar en geschiedschrijver bij het beschrijven van de opkomst en groei van deze natie. Het beest werd gezien als ‘opkomende uit de aarde’; en volgens de vertalers betekent het woord dat hier met ‘opkomende’ is weergegeven letterlijk ‘groeien of opschieten als een plant’. En, zoals wij hebben gezien, moet de natie ontstaan in een gebied dat tevoren onbezet was. Een vooraanstaand schrijver, die de opkomst van de Verenigde Staten beschrijft, spreekt van ‘het mysterie van haar tevoorschijn komen uit de leegte’ en zegt: ‘Als een stil zaad groeiden wij uit tot een wereldrijk.’—G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, page 462. Een Europees tijdschrift sprak in 1850 over de Verenigde Staten als een wonderbaarlijk rijk, dat ‘tevoorschijn kwam’ en ‘te midden van de stilte der aarde dagelijks toenam in macht en trots.’—*The Dublin Nation*. Edward Everett zei in een rede over de Pilgrim-stichters van deze natie: ‘Zoekten zij een afgelegen plaats, onaanstootgevend door haar onbekendheid en veilig door haar ver afgezonderde ligging, waar het kleine kerkje van Leiden de vrijheid van geweten zou kunnen genieten? Zie de machtige gewesten waarover zij in vreedzame verovering ... de banieren van het kruis hebben gedragen!’—Rede gehouden te Plymouth, Massachusetts, 22 dec. 1824, page 11.”

“‘En het had twee horens als van een lam.’ De lamachtige horens duiden op jeugd, onschuld en zachtmoedigheid, en stellen op treffende wijze het karakter van de Verenigde Staten voor, toen deze in 1798 aan de profeet werden getoond als ‘opkomend’. Onder de christelijke ballingen

die eerst naar Amerika vluchtten en daar een toevluchtsoord zochten tegen koninklijke onderdrukking en priesterlijke onverdraagzaamheid, waren velen die vastbesloten waren een regering te vestigen op de brede grondslag van burgerlijke en godsdienstige vrijheid. Hun opvattingen vonden hun neerslag in de Onafhankelijkheidsverklaring, die de grote waarheid uiteenzet dat ‘alle mensen gelijk geschapen zijn’ en begiftigd met het onvervreembare recht op ‘leven, vrijheid en het nastreven van geluk’. En de Grondwet waarborgt het volk het recht op zelfbestuur, door te bepalen dat vertegenwoordigers die door de volksstem zijn gekozen, de wetten zullen vaststellen en ten uitvoer leggen. Ook werd vrijheid van godsdienst verleend, waarbij ieder mens toestemming had God te aanbidden overeenkomstig de ingeving van zijn geweten. Republikeins staatsbestel en protestantisme werden de grondbeginselen van de natie. Deze beginselen zijn het geheim van haar macht en voorspoed. De verdrukten en vertrapten in de gehele christenheid hebben zich met belangstelling en hoop tot dit land gewend. Miljoenen hebben zijn kusten gezocht, en de Verenigde Staten zijn opgeklommen tot een plaats onder de machtigste naties der aarde.

„Maar het beest met lamachtige horens ‘sprak als een draak. En het oefent al de macht van het eerste beest vóór hem uit, en maakt dat de aarde en zij die daarop wonen het eerste beest aanbidden, welks dodelijke wond genezen was; ... zeggende tot hen die op de aarde wonen, dat zij een beeld moesten maken voor het beest, dat de wond van het zwaard had, en leefde.’ Openbaring 13:11–14.” De Grote Strijd, 438–441.

De passage maakt duidelijk dat de hoofdstukken twaalf en dertien de draak, het beest en de valse profeet aanduiden, de drie machten in Openbaring zestien die de wereld naar Armageddon voeren. Die drie machten hebben elk hun eigen bijzondere hoofdstukken, die dezelfde profetische geschiedenis behandelen. De laatste zes verzen van Daniël elf beginnen met de woorden: “En ten tijde van het einde”, wat 1798 was. Vervolgens duiden die zes verzen de laatste bewegingen van het pausdom aan, totdat in vers één van Daniël twaalf Michaël opstaat en de menselijke genadetijd sluit en de zeven laatste plagen inleidt. In vers vierenveertig van hoofdstuk elf wordt de boodschap van het uur, die het pausdom in toorn doet ontsteken en het bloedbad in gang zet dat plaatsvindt vlak voordat de genadetijd sluit, voorgesteld als “geruchten uit het oosten en uit het noorden.”

De boodschap uit het oosten en uit het noorden vertegenwoordigt de laatste waarschuwingsboodschap, want zij wordt verkondigd vlak voordat Michaël opstaat. Zij is de boodschap van de derde engel die wordt verkondigd tijdens de uitstorting van de Heilige Geest. Daniël stelde de boodschap voor als tweevoudig. De boodschap van het “noorden”, die het pausdom met woede vervult, is de boodschap die de “koning van het noorden” aanwijst als de pauselijke macht, en de boodschap van het “oosten” is de boodschap van de kinderen van het oosten, dat is de islam. Uiteraard heeft zij ook andere belangrijke betekenissen, maar het oosten is een symbool van de islam en de antichrist is de vervalsing van de ware Koning van het Noorden. De boodschap van de derde engel, die waarschuwt tegen het ontvangen van het merkteken van de koning van het noorden (het merkteken van het beest), waarschuwt er ook voor dat de islam zal toeslaan op het moment dat de maat van de ongerechtigheid voor de Verenigde Staten vol is, en de Verenigde Staten maken de maat van hun ongerechtigheid vol bij de zondagswet.

Openbaring dertien, beginnend met vers elf en vervolgens verdergaand, duidt exact dezelfde profetische geschiedenis aan, en ook die begint in de tijd van het einde, in 1798.

“Welke natie van de Nieuwe Wereld was in 1798 opkomend tot macht, gaf de belofte van kracht en grootheid, en trok de aandacht van de wereld? De toepassing van het symbool laat geen twijfel toe. Één natie, en slechts één, voldoet aan de kenmerken van deze profetie; zij wijst onmiskenbaar op de Verenigde Staten van Amerika.” *The Great Controversy*, 440.

Dezelfde profetische geschiedenis wordt behandeld in Openbaring 13:11-18 als in Daniël 11:40-45. Evenals bij de verzen in Daniël eindigt het verhaal over de rol van de Verenigde Staten met het sluiten van de genadetijd, wanneer de Verenigde Staten de wereld dwingen het merkteken van het beest te aanvaarden. Vervolgens wordt, evenals in Daniël 11, de boodschap voor dit uur gepresenteerd in hoofdstuk 14. Het is in beide passages exact dezelfde structuur, met uitzondering dat de verzen in Daniël de pauselijke activiteiten beschrijven en Openbaring 13 de rol van de Verenigde Staten aanduidt. Met die twee lijnen stellen wij vast dat Openbaring 17 dezelfde geschiedenis behandelt, maar de nadruk legt op de rol van de draak, voorgesteld als tien koningen, die de Verenigde Naties zijn. De drie hoofdstukken die regel op regel worden beschouwd, duiden de rol aan van de draak, het beest en de valse profeet, die in hoofdstuk 16 de wereld naar Armageddon leiden; daarom is het van betekenis dat Johannes ons meedeelt dat, wanneer hoofdstuk 17 begint, het een van de engelen is die de zeven laatste plagen had uitgegoten, die komt om Johannes te vertellen van het oordeel over de hoer van Rome.

En een van de zeven engelen die de zeven schalen hadden, kwam en sprak met mij, zeggende tot mij: Kom hier; ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer, die zit op vele wateren; met wie de koningen der aarde hoererij hebben bedreven, en die de bewoners der aarde dronken heeft gemaakt van de wijn van haar hoererij. Openbaring 17:1, 2.

Bij de Millerieten ging het om het heidense Rome en het pauselijke Rome, maar aan het einde gaat het om de drievoudige unie. Zoals zij in de hoofdstukken twaalf en dertien die drie machten identificeert, zo identificeert zij ook de vrouw van hoofdstuk zeventien duidelijk als het pausdom.

“De vrouw [Babylon] van Openbaring 17 wordt beschreven als ‘bekleed met purper en scharlaken, en getooid met goud en kostbare stenen en parels, en zij had een gouden beker in haar hand, vol gruwelen en onreinheid: ... en op haar voorhoofd was een naam geschreven: ‘Verborgenschap, het grote Babylon, de moeder der hoeren.’” De profeet zegt: ‘En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der martelaren van Jezus.’ Voorts wordt van Babylon verklaard dat het ‘die grote stad’ is, ‘die heerschappij voert over de koningen der aarde.’ Openbaring 17:4-6, 18. De macht die gedurende zovele eeuwen een despotische heerschappij over de vorsten van de christenheid handhaafde, is Rome.” *The Great Controversy*, 382.

Wanneer begint dan de profetische geschiedenis die in hoofdstuk zeventien wordt voorgesteld?

En hij voerde mij weg in de geest naar een woestijn; en ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest, vol namen van godslastering, met zeven koppen en tien horens. En de vrouw was bekleed met purper en scharlaken, en getooid met goud en kostbare stenen en

parels, en zij had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen en de onreinheid van haar hoererij. En op haar voorhoofd stond een naam geschreven: GEHEIMENIS, HET GROTE BABYLON, DE MOEDER DER HOEREN EN DER GRUWELEN DER AARDE. En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der martelaren van Jezus; en toen ik haar zag, verwonderde ik mij met grote verwondering. Openbaring 17:3–6.

Om de vrouw te kunnen zien, wordt Johannes profetisch weggevoerd naar de woestijn, die Johannes zelf in hoofdstuk twaalf reeds in verband heeft gebracht met de twee getuigen als de twaalfhonderd zestig jaren van pauselijke heerschappij.

En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat men haar daar zou voeden duizend tweehonderd zestig dagen.... En aan de vrouw werden twee vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt een tijd en tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang. Openbaring 12:6, 14.

Johannes werd profetisch overgebracht naar de tijdsperiode van de woestijn, maar vers drie en verder specificeert nauwkeurig naar welk punt binnen de twaalfhonderdzestig jaren Johannes werd gebracht, want de vrouw was reeds dronken geworden van het bloed der vervolging, en zij was reeds de „moeder der hoeren”. Johannes werd naar het einde van de woestijnperiode gebracht, want de vrouw had reeds gedronken van het bloed der vervolging en de protestantse kerken keerden reeds terug in haar schoot en werden haar dochters, want zij werd in die tijdsperiode aangeduid als de „moeder der hoeren”. Zij had reeds dochters. Johannes’ getuigenis in hoofdstuk zeventien begint in 1798, evenals dezelfde profetische geschiedenis die het beest in Daniël elf en de valse profeet in Openbaring dertien uitbeeldde.

Evenals bij de andere twee lijnen duidt hoofdstuk achttien, wanneer hoofdstuk zeventien ten einde is gekomen, vervolgens de boodschap van het uur aan. Drie profetische lijnen, één voor elk onderdeel van de drievoudige vereniging. Zij worden alle weergegeven op dezelfde historische structuur, beginnend in 1798 en voortgaand tot aan het einde van de genadetijd, en alle drie leggen zij de nadruk op de laatste waarschuwingsboodschap.

De Tafelen van Habakuk behandelen het onderwerp van Openbaring zeventien veel uitvoeriger, daarom zal ik nu overgaan tot het raadsel dat wordt voorgesteld in het hoofdstuk waarin acht koninkrijken van de Bijbelse profetie worden uiteengezet.

En hier is het verstand dat wijsheid heeft. De zeven koppen zijn zeven bergen, waarop de vrouw zit. En het zijn zeven koningen: vijf zijn gevallen, en één is er, en de andere is nog niet gekomen; en wanneer hij komt, moet hij een korte tijd blijven. En het beest dat was en niet is, ook hij is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. Openbaring 17:9–11.

Daniël zei tot Nebukadnezar: „Gij zijt dit hoofd van goud.”

En overal waar de mensenkinderen wonen, heeft Hij de dieren des velds en de vogels des hemels in uw hand gegeven, en Hij heeft u tot heerser over hen allen gemaakt. Gij zijt dat hoofd van goud. Daniël 2:38.

Daniël zei ook tegen Nebukadnezar: „Gij, o koning, zijt een koning der koningen.”

Gij, o koning, zijt een koning der koningen; want de God des hemels heeft u een koninkrijk, macht, kracht en heerlijkheid gegeven. Daniël 2:37.

Nebukadnezar was het „hoofd”, en hij was een koning, ja, hij was een koning der koningen, want hij vertegenwoordigde het eerste van de koninkrijken die in het beeld werden voorgesteld. Nebukadnezar was de koning die door goud werd voorgesteld, en andere koninkrijken en koningen zouden door de andere metalen in het beeld worden voorgesteld, maar Nebukadnezar was de eerste en daarom de koning van de koningen. Een ander niveau, waarop wij nu niet zullen ingaan, is dat het koninkrijk Babylon het koninkrijk vertegenwoordigt dat Christus, die de ware Koning der koningen is, tracht na te bootsen.

Aan het begin van Jesaja's getuigenis aangaande de profetieën van de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren (de zeven tijden van Leviticus zesentwintig) duidt Jesaja koningen aan als hoofden.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorwaar, dan zult gij niet bevestigd worden. Jesaja 7:7, 8.

Jesaja zet slechts het beginpunt uiteen voor de twee tijdsperiodes van vijftienghonderd en twintig jaar tegen het noordelijke koninkrijk van Samaria en het zuidelijke koninkrijk van Juda, en terwijl hij dat doet, voert hij twee getuigen aan dat de hoofdstad van een natie haar hoofd is, en dat de koning het hoofd van de hoofdstad is. Een „hoofd” is een koning en een koninkrijk. In de Openbaring wordt dezelfde profetische lijn voortgezet als in Daniël.

Daarom wordt, wanneer Johannes naar 1798 wordt gebracht en hem het raadsel wordt voorgelegd dat aangeeft dat er zeven „koppen” zijn, duidelijk gemaakt dat er zeven koninkrijken zijn. Vervolgens wordt hem gezegd dat vijf van de koppen, of koninkrijken, gevallen zijn. In 1798 was het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie zojuist gevallen, toen het een dodelijke wond ontving die uiteindelijk genezen zou worden.

Johannes, die in de geschiedenis van de tijd van het einde in 1798 staat, wordt ook gezegd dat een van de koppen „is”. Het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie begon in 1798; dus toen Johannes profetisch naar 1798 werd overgebracht, is het koninkrijk dat toen was de Verenigde Staten, en hem werd verder meegedeeld dat het zevende koninkrijk ten opzichte van 1798 nog toekomstig was, want het was nog niet gekomen. Het zevende koninkrijk dat ten opzichte van 1798 nog toekomstig was, zijn de Verenigde Naties, die worden voorgesteld door tien koningen en het onderwerp zijn van Openbaring zeventien. Maar er is ook een achtste, die uit de zeven is. Rome komt altijd als achtste op en is uit de zeven.

Er valt veel te zeggen over de inhoud van hoofdstuk zeventien, maar wij beperken ons ertoe de acht koninkrijken van de Bijbelse profetie te identificeren die in hoofdstuk zeventien worden voorgesteld, om te zien hoe het milleristische begrip van vier koninkrijken zich verhoudt tot de acht koninkrijken van Openbaring zeventien.

Wij zullen dit in het volgende artikel behandelen.